

בע"א (רמלה) 57365-03-16 - בסט קאר חברה לשרותי רכב בע"מ נ' עירית רמלה

בע"א (רמלה) 57365-03-16 - בסט קאר חברה לשרותי רכב בע"מ נ' עירית רמלה שלום רמלה
בע"א (רמלה) 57365-03-16

בסט קאר חברה לשרותי רכב בע"מ

נגד

עירית רמלה

בית משפט השלום ברמלה

[02.06.2016]

כבוד השופטת רבקה גלט

החלטה

לפני בקשת המבקשת להישפט, ולחילופין בקשה להארכת מועד להישפט, בנוגע לדו"ח מס' 305920 שנרשם נגדה ביום 31.10.12, בגין עבירת חנייה.

טיעוני הצדדים

המבקשת טוענת כי לא קיבלה את הדו"ח, למרות שהנה חברה גדולה ומסודרת לשירותי רכב, שכתובתה ברחוב יפו 159 בירושלים, ומשרדיה פתוחים בשעות העבודה בכל יום, והיא נוהגת כשגרה להסב דו"חות המתקבלים אצלה, ע"ש מחזיקי הרכבים. נטען כי הדו"ח נשלח לכתובת שכללה ציון ת.ד. 18263, כך על פי בירור טלפוני שנערך, ולכן לא הגיע אל המבקשת, שכן אין זו כתובתה. עוד נטען כי נודע למבקשת לראשונה על הדו"ח ביום 27.3.16, ועל כן הדו"ח התיישן. המבקשת טוענת כי יש לקבל את הבקשה היות שבפיה טענת התיישנות, וכן טענות לגופו של עניין, וביניהן הטענה כי לא היא ביצעה את העבירה אלא הנהג שהחזיק ברכבה. המבקשת מפנה לשתי החלטות של בית המשפט המחוזי בנצרת, אליהן אשוב בהמשך.

בדין נערך ביום 1.6.16 טען נציג המבקשת כי יש להורות למשיבה להציג העתק של הדו"ח המקורי, על מנת לראות מה הכתובת המדויקת שנרשמה שם, ויש להורות גם לדואר להציג את הכתובת אליה נשלח הדו"ח. אילו יחזה במו עיניו כי לא צוין ת.ד. באותה הכתובת, יחזור בו מכל טענותיו, אך ידוע לו שלא כך היה, אלא הדו"ח נשלח לת.ד. ולא לכתובת העסק. כשנשאל על סמך מה הוא סבור שהדו"ח נשלח לכתובת שגויה, הציג את מכתב העיריה מיום 7.5.15, הנושא כותרת "דרישת תשלום חוב התראה לפני נקיטת הליכי גבייה", שבו נרשמה הכתובת: יפו 159 ת.ד. 18263 בירושלים, וטען שאם הדרישה נשלחה לכתובת זו, יש להניח שאף הדו"ח נשלח לשם.

המשיבה מתנגדת לבקשה ומפנה להוראות סעיף 228 לחסד"פ, וסעיף 44 לתקנות סד"פ. כמו כן, הוגשו כראיה מטעמה העתק הדו"ח המקורי, ומסמכים שונים להוכחת עמידתה בדרישת החוק והתקנות. המשיבה טוענת כי עומדת לה חזקת המסירה על פי התקנות ולא עלה בידי המבקשת לסתור אותה. לפיכך, טוענת המשיבה כי אין מקום להיעתר לבקשה.

דיון והכרעה

לאחר ששמעתי את הטענות, ועיינתי בראיות שהוגשו, באתי לידי מסקנה שיש לדחות את הבקשה מכל וכל, ואלה נימוקיי:

א. המסגרת הנורמטיבית החלה על הסוגיה, מצויה בשילובם של סעיף 225 לחסד"פ הקובע סדרי דין בעבירות קנס, ביחד עם הוראות סעיף 44א' לתקנות סדר הדין הפלילי, הקובעות חזקת מסירה. בתמצית, נזכר כי על פי ההסדר החוקי החל, אם לא הומצא הדו"ח כדין למבקשת בתוך שנה ממועד העבירה, הרי התוצאה היא התיישנות. יחד עם זאת, רואים הודעה לתשלום קנס כאילו הומצאה כדין, גם בלא חתימה על אישור מסירה, אם חלפו 15 ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלן (בג"ץ 7281/09 רזנבאום נ' עיריית הרצליה (3.1.10); רע"א 5255/11 עיריית הרצליה נ' כרם (11.6.13)).

ב. המשיבה טוענת כי עמדה בדרישות החוק, כך שקמה החזקה הקבועה בתקנות ולפיה נמסר הדו"ח כדין. לתמיכה בטענתה, הגישה את הדו"ח מיום 30.10.12 מ/1 שמספרו 305920. כמו כן, הוגש מ/2 שהוא "אישור על משלוח דברי דואר בשרות רשום כמותי" של דואר ישראל, המהווה אישור קבלה למשלוח לפי חוק הדואר, ובו צוינו פריטי הדואר שנתקבל למשלוח בדואר רשום ביום 29.7.13. בפריט הנושא מספר הרישום: 1931-RR 10101931543 צוין דבר דואר שנשלח אל הנמען: חברה לשירותי בסט קאר; המען: יפו 159 ירושלים; העמודה שבה יש לציין ת.ד. - נותרה ריקה.

עוד הוגש מטעם המשיבה דו"ח משלוחים לדו"ח מס' 305920, מ/3, בו צוין כי הודעת קנס נשלחה ביום 28.7.13 ל-"חברה לשירותי... בסט קאר" בכתובת: יפו 159 ירושלים, ומס' דבר הדואר הוא: RR 10101931543. בנוסף, הגישה המשיבה דו"ח מעקב משלוחים מאתר דואר ישראל, מ/4, לגבי פריט שמספרו: 10101931543 ורגליו נרשם: "דבר הדואר האמור התקבל למשלוח בתאריך 29.7.13 באמצעות יחידת הדואר קופת בית מין תל אביב אשר בתל אביב יפו. דבר הדואר נמסר ליעדו בתאריך 30.7.13". לדעתי יש במסמכים שהוגשו כדי להוכיח ברף ההוכחה הנדרש, כי הדו"ח המדובר אכן נשלח בדואר רשום לכתובת המבקשת, ואף למעלה מזה, הוכח כי הגיע ליעדו (ע"פ(חי') 37137-10-11 שיבלי נ' עיריית חיפה (30.11.11)).

במצב זה, על פי הוראות הדין קמה חזקת מסירה לטובת המשיבה, אך יש לבחון האם הצליחה המבקשת לסתור אותה.

ג. בחינת טענת המבקשת מעלה כי מעבר להפרחת דברים בעלמא, לא הביאה ראיה כלשהי לתמיכה בטענותיה. כך, עולה כי בכל רישומי הדואר ורישומי המשיבה, מופיעה כתובת המבקשת: יפו 159 ירושלים, ובשום אופן לא מופיעים פרטי כתובת נוספים, או קיומו של ת.ד כלשהו. בנסיבות אלה, לא ברור כלל על סמך מה טוענת המבקשת כי הדו"ח נשלח לכתובת שכללה מס' ת.ד.

יתרה מזו, המבקשת כלל לא הביאה ראיות או הסבר לפשר אותו מספר ת.ד, שהיא טוענת כי הדו"ח נשלח אליו, והעניין נותר עלום, שכן לא הוכח ולא ידוע לבית המשפט האם קיים בכלל ת.ד 18236, האם איננו חלק מכתובת המבקשת, והיכן מיקומו בירושלים. למותר לציין כי אין כל משקל לטענת המבקשת לפיה נמסר בטלפון מפי פקידה אצל המשיבה, כי הדו"ח נשלח לכתובת שגויה, דברים אלה הם בגדר של עדות מעורפלת מפי השמועה. אמנם המבקשת הגישה את מ/5 שנשלח אליה מטעם עיריית רמלה, ובו מופיעה כתובת הכוללת מס' ת.ד- 18263, אך בכך אין כדי להוכיח בשום אופן את הטענה כאילו הדו"ח עצמו נשלח לכתובת זו, בניגוד לרישומים ולתיעוד האותנטי שהוגש כראיה. יש לשים לב לכך שמ/5 נשלח במאי 2015, בעוד שהדו"ח נשוא הבקשה נשלח בשנת 2013, וייתכן שביני לבני שינתה המשיבה את רישומיה, לנוכח החלה בהליכי הגבייה. לפיכך, מופע יחיד ומאוחר זה של מס' ת.ד, על גבי מכתב מטעם העירייה, אין בו כדי לערער את חזקת המסירה.

במאמר מוסגר, יש להתפלא על כך שהמבקשת מחזיקה בידה את מ/5, למרות שמוען לכתובת הכוללת את מס' הת.ד. לכאורה מכאן משתמע שלא היה בהוספת אותו מספר כדי להכשיל קבלת הדואר אצלה, ובכך יש כדי להחליש עד מאד את הטענה כאילו ציון אותו מספר ת.ד מנע מהדו"ח להגיע לכתובתו היעודה.

ד. לנוכח מארג הראיות מטעם המשיבה, אשר יש בהן כדי לסייע לבית המשפט לעקוב אחר קורותיו של הדו"ח מעת רישומו ועד הגעתו ליעדו, אינני סבורה כי יש הצדקה לטענת המבקשת לפיה נדרשת הצגת המעטפה של הדו"ח המקורי, שהרי לא הונחה כל תשתית לטענה בדבר כתובת שגויה, אלא להיפך: התיעוד מצביע על תקינות הכתובת. ה. המבקשת מפנה לעפ"ת (נצ') 38272-04-12 סחניני נ' עיריית טבריה (12.11.12), לתמיכה בטענתה כי לא די בהצגת פלט משלוח דואר רשום, אלא על המשיבה להראות אסמכתא ראויה לעניין ההמצאה. לדעתי אין בהחלטה זו כדי לסייע למבקשת, היות שבאותו מקרה אמנם הוגש פלט לאקוני שלא היה ברור דיו, נמחקו בו שמות הנמענים, ולא צוינה הכתובת באופן מפורט. בשונה מכך, בעניין דנן הוגשו ראיות לעניין כל תהליך משלוח הדו"ח בדואר רשום כדן, מיום קבלתו במשרד הדואר ועד הגיעו ליעדו, תוך קישור ברור בין מספר הדו"ח לבין מספר פריט הדואר, והכתובת המדויקת שאליה מוען.

עוד מפנה המבקשת לעפ"ת (נצ') 56761-09-11 אבו סביה נ' מד"י (6.12.11), אך גם עניין זה שונה בתכלית מן המקרה דנן, שהרי שם לא היה בידי המשיבה להציג את הדו"חות המקוריים מאחר שבוערו, ולא היה בידה להראות את רישומי הדואר, אלא כל שהציגה היה רישומי המטה הארצי של המשטרה, לפיהם נשלחו הדו"חות בדואר רשום. בשונה מכך, בענייננו הוגשו ראיות טובות אודות משלוח הדואר הרשום והגעתו ליעדו, כמפורט לעיל.

ו. המבקשת טענה בסיכומיה בלשון רפה, כי לא הוגשו תעודות עובד ציבור מסודרות מטעם המשיבה להוכחת חזקת המסירה. למרות שטענה זו היא שובת לב, אין בידי לקבלה, באשר לא הוצג בסיס משפטי לדרישה זו. להיפך, על פי סעיף 57ג לפקודת הראיות, רואים המצאה כמבוצעת, אם דוור המכתב המכיל את המסמך, והמען על המכתב היה כשורה. הפקודה אינה מחייבת הגשת תע"צ לצורך הוכחת ההמצאה בשום אופן.

בכל מקרה, אינני מוצאת הצדקה להכביד על המשיבה בהשגת תעודות עובד ציבור, שעה שהמבקשת לא הניחה אף תשתית ראשונית לטענותיה, ולא פעלה להוכחתן, כלל. בזכרנו כי המבקשת היא הנושאת בנטל ההוכחה לסתור את חזקת המסירה, היה עליה להניח תשתית מוצקה יותר לטענות.

ז. מעבר לצורך, אני רואה לנכון לציין כי אף לגופו של עניין לא שוכנעתי כי בפי המבקשת טענות טובות נגד הדו"ח. המבקשת טענה כי האחריות לעבירה צריכה להיות מוטלת על מי שנהג ברכב, כשוכר, ואף מסרה את פרטיו, השמורים אצלה. ואולם, המבקשת לא טרחה להציג תצהיר מטעם אותו נהג, או להוכיח כי הוא זה שנהג ברכב, ובכך נמנעה מהבאת ראיה אלמנטרית להוכחת טענותיה.

סיכומו של דבר

המשיבה הוכיחה כי המציאה את הדו"ח על פי הוראות הדין באופן המקים חזקת מסירה, ואילו המבקשת לא עמדה בנטל ההוכחה על מנת לסתור את החזקה.

לפיכך, אני קובעת כי הדו"ח הומצא כדין למבקשת, ולכן לא חלה עליו התיישנות.

כיוון שהמבקשת לא פעלה כמתחייב מהוראות החוק, יש לראותה כמי שהורשעה ונגזר דינה.

אני דוחה את הבקשה על שני חלקיה.

אני מוצאת לנכון לחייב את המבקשת בהוצאות הבקשה בסך 800 ₪.

הסכום ישולם בתוך 14 יום.

המזכירות תשלח את ההחלטה לצדדים בדואר.

ניתנה היום, כ"ה אייר תשע"ו, 02 יוני 2016, בהעדר הצדדים.